

Κυριακή 31η Ὀκτωβρίου 2021

Κυριακή Ε΄ Λουκᾶ

(Λκ. ιστ΄ 19 – 31)

*«...καί ἐπί πᾶσι τούτοις μεταξύ ἡμῶν
καί ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται» (Λκ. ιστ΄
26).*

Μία παραβολή μέ ἀποδέκτες ὅλους τούς πιστούς καί μέ μηνύματα δύσκολα καί σημαντικά λέγει σήμερα ὁ Κύριος. Ὁ πάμφτωχος «πλούσιος» πονάει στήν κόλαση καί ὁ ἀληθινά πλούσιος Λάζαρος χαίρεται στήν ἀγκαλιά τῆς θεϊκῆς μεγαλοσύνης. Ὁ ἀμετανόητος κολασμένος ζητάει συνέχεια τήν ἄνεση γιά τόν ἑαυτό του. Στήν πραγματικότητα τῆς αἰωνιότητος, ὅμως, καταλαβαίνει μία ἀλήθεια σοκαριστική καί σκληρή. Τώρα πού ὅλα εἶναι καθαρά, κα-

ταλαβαίνει τό μεγάλο χάσμα πού ύπάρχει ανάμεσα στήν κόλαση καί στή λύτρωση, ανάμεσα στή σωτηρία καί στήν καταστροφή.

«Χάσμα μέγα έστήρικται» ακούγεται ή φωνή του Άβραάμ σάν κεραυνός νά τόν κτυπάει. Αυτό τό χάσμα είναι ή τελική καί άμετάκλητη καταδίκη του. Αυτό τό χάσμα συνιστά τήν άπόσβεση κάθε έλπίδας καί κάθε παρηγοριᾶς. Τί είναι αυτό τό χάσμα πού στέκεται ανάμεσα στόν άμετανόητο πλούσιο καί στό δικαιωμένο Λάζαρο; Είναι ένα άπέραντο κενό, πού άποτελείται από τρία χαρακτηριστικά συστατικά.

Τό πρώτο συστατικό αυτού του χάσματος είναι ή διαφορά προοπτικής πού ύπάρχει ανάμεσα στή σκέψη του πλουσίου καί στή σκέψη του Λαζάρου. Η νοοτροπία του πλουσίου είναι νά δίνει βαρύτητα στά πρόσκαιρα καί αισθητά. Ο Λάζαρος πιστεύει καί έλπίζει

στό Θεό. Ό,τι ύποφέρει τό αντιμετωπίζει σάν κάτι περαστικό. Ό πλούσιος προσπαθεῖ νά ἀπολαύσει ὅ,τι συλλαμβάνουν οἱ αἰσθήσεις του. Ό Λάζαρος περιφρονεῖ τίς αἰσθήσεις τοῦ σώματος, διότι ἔχει αἴσθηση τῆς ἀναμενόμενης αἰωνιότητας. Ό ἕνας διαχειρίζεται τήν ἐλευθερία του φτηνά καί ἐγωιστικά καί ἔτσι φυλακίζεται στή γῆ. Ό ἄλλος διαχειρίζεται τήν ἐλευθερία του κατά τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί ἔτσι ἐλευθερώνεται ἀπό τίς ἀναποδιές τῆς γῆς.

Τό δεύτερο συστατικό τοῦ χάσματος ἀνάμεσα στόν πλούσιο καί στό Λάζαρο εἶναι ἡ ποιότητα τῆς ἀγάπης πού ἔχει ὁ καθένας μέσα του. Καί οἱ δύο ἀγαποῦν, ἀλλά οἱ ἀγάπες τους εἶναι τόσο διαφορετικές ὅσο εἶναι τό φῶς ἀπό τό σκοτάδι. Ἡ ἀγάπη τοῦ πλουσίου λειτουργεῖ μέσα στά πλαίσια τοῦ ἀτομισμού καί τῆς ἀδιαφορίας γιά τούς ἄλλους. Ἀγαπάει μόνο τόν ἑαυτό του. Ἀγαπάει μόνον αὐτούς πού τόν

ἀγαποῦν, τούς συνδαιτυμόνες του. Ἀγαπάει μόνο τά υλικά ἀγαθὰ καί τίς ἀπολαύσεις του. Ἡ ἀγάπη του εἶναι πήλινη, λασπώδης, φτηνή, μικρόκαρδη καί στενή. Ἡ ἀγάπη τοῦ Λαζάρου λειτουργεῖ μέσα στά πλαίσια τῆς ἀρετῆς. Εἶναι τόσο ἀνοικτὴ καί πλούσια πού δέχεται εὐχαριστιακά τά πάντα, ἀκόμη καί τίς θλίψεις, τὴν περιφρόνηση, τίς δοκιμασίες καί τούς πειρασμούς. Ἡ ἀγάπη του ἀπλώνεται πρὸς ὅλα τά πλάσματα, γι' αὐτό καί δέχεται μέ ἀρμονία ὅλα τά πλάσματα σάν πολύτιμους ἐπισκέπτες τῆς καρδιᾶς του. Ὁ ἐξωτερικὰ φτωχὸς Λάζαρος εἶναι πλούσιος σέ ἀγάπη ἐσωτερικά. Ἐνῶ φαίνεται ὅτι ταλαιπωρεῖται καί κακοπερνᾷ, στήν πραγματικότητα ἀπλῶς ἐτοιμάζεται γιὰ τὴν ἀπεραντοσύνη τῆς αἰωνιότητος.

Τό τρίτο συστατικό τοῦ χάσματος ἀνάμεσα στόν πλούσιο καί στό Λάζαρο εἶναι ἡ διαφορὰ στή γεύση τῆς θεογνωσίας. Ὁ Θεός

χαρίζεται και στους δύο. Όταν πλέον βρίσκονται μπροστά στο Θεό, αφού έκαναν τό σύντομο πέρασμά τους από τή γή, ή γνώση του Θεού ανοίγεται μπροστά τους άπλόχερα. Για τό Λάζαρο ή γνώση του Θεού λειτουργεί ως απόλαυση, για τόν πλούσιο ή αίσθηση τής θεϊκής παρουσίας λειτουργεί ως πόνος και κόλαση. Η διαχείριση τής πίστεως όσο ζούσαν έφερε τόν καθένα στην παρούσα κατάσταση, διότι ή πίστη στο Θεό δέν είναι διδασκαλία και άποψη, είναι σχέση μέ τό Θεό και βίωμα τής παρουσίας Του.

Τό χάσμα δέν είναι κάτι πού θά ύπάρξει στην αιωνιότητα. Τό χάσμα «έστήρικται» από τήν παρούσα ζωή. Ο τρόπος πού άξιολογοϋμε τή ζωή, ή ποιότητα μέ τήν όποία άγαποϋμε, ή δεκτικότητα μας στην παρουσία του Θεού καθορίζουν τό μέγεθος του χάσματος και τήν πλευρά στην όποία θά τοποθετηθοϋμε.

Ὁ μόνος χῶρος στὸν ὁποῖο δέν
ὕπάρχουν χάσματα εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Ἡ
Ἐκκλησία καλύπτει τὰ χάσματα. Ἐμεῖς, ὡς
πιστὰ μέλη της, ἅς εἴμαστε οἱ ἄνθρωποι πού
γεφυρώνουν καί ὄχι πού χωρίζουν, γιά νά
ἐλπίζουμε στήν παρηγοριά τοῦ Παραδείσου
ἀπό τώρα καί γιά πάντα. Ἀμήν.